

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. évi november hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2011. évi március hó 2. napján kelt 23.B.1414/2009/58. számú ítéletét a III.r. vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

E vádlott büntetését 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 800 (nyolcszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott összesen 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A vádlott előzetes mentesítésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az I.r. vádlott és a III.r. vádlott születési évét és a IV.r. vádlott személy-azonosító okmányának számát pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet az I.r., a II.r., a III.r., a IV.r. és az V.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 13.600 (tizenháromezerhatszáz) forint bűnügyi költséget az V.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság 2011. évi március hó 2. napján kihirdetett 23.B.1414/2009/58. sorszámú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225.§-a), s ezért őt - halmazati büntetésül - egy év hat hónapi börtönre ítélte, melynek végrehajtását három évi próbaidőre felfüggesztette.

A II.r., a III.r. és az V.r. vádlottak bűnösségét felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225.§-a) állapította meg és ezért a II.r. vádlottat 400 forintos napi tétel meghatározásával 300 napi tétel pénzbüntetésre, a III. r. vádlottat nyolc hónapi börtönre, melynek végrehajtását két évi próbaidőre felfüggesztette, míg a V.r. vádlottat 300 forintos napi tétel meghatározásával, 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A III. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor az I.r. vádlottat a hivatali visszaélés büntette (Btk. 225.§-a), a IV.r. vádlottat pedig a felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 225.§-a) miatt ellene emelt vád alól felmentette.

A bűnösnek kimondott vádlottakat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész az I.r. és a IV.r. vádlottak terhére, anyagi jogszabálysértés miatt, a 2. tényállási pontban írt cselekményben bűnösségük megállapítása érdekében és az I.r. vádlott büntetésének súlyosításáért, lefokozás mellékbüntetés alkalmazásáért, a IV.r. vádlottal szemben büntetés kiszabásáért jelentett be fellebbezést.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak és védőik felmentésért, az V.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés érdekében, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A IV.r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 357/2011/1. sorszámú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen a bejelentett perorvoslatot változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint a tényállás 2. pontja tekintetében a titkos információgyűjtés során beszerzett telefonbeszélgetések bizonyítékkénti értékelésének akadálya nincsen, mivel az IRM Rendészeti Szervek feljelentési kötelezettségének még a lehallgatásra engedélyezett időintervallumon belül eleget tett, így a lehallgatott beszélgetések törvényes bizonyítékként történő felhasználása körében megkívánt haladéktalanság követelménye nem sérült. E bizonyíték figyelembe vételével pedig az I.r. és a IV.r. vádlottak felmentésére nem kerülhetett volna sor.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatva állapítsa meg mindkettőjük bűnösségét hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225.§-a), amelyet az I.r. vádlott tettesként, a IV.r. vádlott pedig felbujtóként követett el.

Emiatt az I.r. vádlott halmazati büntetésül kiszabott börtönbüntetését súlyosítsa és alkalmazzon vele szemben lefokozás mellékbüntetést is, míg a IV.r. vádlottal szemben szabjon ki büntetést.

A II.r., a III.r. és az V.r. vádlottak és védőik fellebbezését nem találta megalapozottnak, ezért egyebekben - az I.r. és a III.r. vádlottak születési idejének kijavítása mellett - ezen vádlottakra nézve az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I.r. vádlott védője fellebbezése indokolásában a felmentésért bejelentett perorvoslatot fenntartotta. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az I.r. vádlott nem szegte meg hivatali kötelességét, amikor a közhiteles nyilvántartásban utánanézett a vádbeli gyanús járműnek, ellenkezőleg a rendőrség szolgálati szabályzata éppen ezt a kötelezettséget róta rá. Hangsúlyozta, hogy a jármű adatainak ellenőrzése után semmi törvénybe ütköző magatartást nem tanúsított a vádlott. Másodsorban kifogásolta a lehallgatási anyagban szereplő beszélgetések minőségét és tartalmát. Egyetértett az elsőfokú bíróság indokaival, miszerint a feljelentés megtétele nem tekinthető haladéktalannak, így a 2. tényállási pont tekintetében törvényes bizonyítási eszközként a telefonbeszélgetések nem fogadhatók el.

Kitért rá, hogy az I.r. vádlott terhére rótt cselekmények - figyelemmel a 3/2007.BJE határozatban megfogalmazottakra, legfeljebb a hivatali visszaéléshez képest speciális személyes adattal visszaélés bűncselekményének (Btk.177/A §-a), minősülhetnének, amely bűncselekmény nem szerepel a Be. 201.§-ában meghatározottak között, így ilyen bűncselekmény megalapozott gyanúja esetén titkos információgyűjtésnek nincs is helye.

Elsősorban az I.r. vádlott felmentésére tett indítványt, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte, azzal, hogy mivel az eljárás nem katonai tanács előtt folyt, lefokozás alkalmazására nincs lehetőség.

A II.r. vádlott védője felmentésre irányuló fellebbezését azzal indokolta, hogy a titkos információgyűjtés adatait az eljárásban nem lehetett volna felhasználni, mivel nem a törvényben taxatív felsorolt bűncselekmény miatt engedélyezték és nem került sor a feljelentés haladéktalan megtételére sem. Álláspontja szerint haszonszerzési célzat illetve jelentős érdeksérelem hiányában nem valósult meg a személyes adattal visszaélés bűncselekménye, ugyanakkor hiányoznak a hivatali visszaélés tényállási elemei is.

A III.r. vádlott védője elsősorban hatályon kívül helyezésre tett indítványt az ítélet iratellenességben megnyilvánuló megalapozatlansága miatt, vitatta ezen túlmenően egyrészt a feljelentés haladéktalan megtörténtét, másrészt azt, hogy a 00-00-000-0000 hívószámú telefonon a vádbeli időben a III.r. vádlott beszélt volna az I.r. vádlottal.

A védői álláspont szerint az ingatlantulajdonosok lakcíme bárki számára - térítés ellenében - hozzáférhető, így a vádlott nem követett el bűncselekményt.

Másodlagosan indítványozta a III.r. vádlottal szemben a legkisebb büntetés vagy intézkedés alkalmazása sem indokolt, mivel a cselekmény igen csekély fokban veszélyes a társadalomra és a vádbeli idő óta három év telt el.

A IV.r. vádlott védője a felmentést támadó ügyészi perorvoslatot nem találta alaposnak és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A IV.r. vádlott személyi

körülményei körében bejelentette, hogy a vádlott 2011. szeptember 11. napja óta özvegy családi állapotú.

Az V.r. vádlott védője a felmentést és enyhítést célzó fellebbezést fenntartotta.

A II.r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy amikor I.r. vádlottat felhívta, az internetről már ismerte Sértett1 lakcímét és ez ügyben a házastársa nem is beszélt I.r. vádlottal. Emiatt elsősorban bűncselekmény hiányában felmentését, másodlagosan a büntetés kiszabásának mellőzését kérte.

A III.r. vádlott a nyilvános ülésen észrevételezte, hogy az ominózus telefonbeszélgetés egy 0000-ra végződő hívószámú telefonon folyt.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett ellentétes irányú fellebbezések alapján a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében, valamennyi vádlott vonatkozásában felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi az ügy érdemi elbírálása szempontjából jelentősséggel bíró tény feltárt, a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelte, s indokolási kötelezettségét is teljesítette.

Alapvetően helytálló tényállást állapított meg, amikor a vádlottak tagadó tartalmú védekezésével szemben az 1./ , 3./ és 4./ tényállási pontokban írt cselekményeknél a titkos információgyűjtés keretében szerzett beszélgetéseket és az azokat alátámasztó bizonyítékokat: így okiratokat, elhunyt terhelt és Sértett1 tanú vallomását fogadta el.

A megállapított tényállás ugyanakkor kismértékben hiányos, illetve ellentétes az iratok tartalmával.

A Be. 351.§-ának (2) bekezdés c/ pontja szerinti részleges megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt.

Az ítéltábla az iratok tartalma alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnak az elsőfokú ítélet tényállását a következőkkel pontosította, illetve egészítette ki:

A személyi körülmények körében a IV.r. vádlott családi állapotát érintően a másodfokú bíróság - a becsatolt halotti anyakönyvi kivonat adatai alapján - megállapította, hogy nevezett házastársa 2011. szeptember 11. napján elhalálozott, így a vádlott családi állapota jelenleg özvegy.

Az elsőfokú ítélet történeti tényállásának 1./ pontját az alábbiak szerint egészítette ki:

A II.r. vádlott felhívta az I.r. vádlottat, akinek abban kérte a segítségét, állapítsa meg, hogy él-e még a telek tulajdonosa, illetve kié a telek és a tulajdonosa hol lakik. Azt is közölte az I.r. vádlottal, hogy ismerik a telek tulajdonosának utcai címét, de ott arról tájékoztatták őket, hogy Sértett1 elhalálozott. A telefonbeszélgetés megszakadása utáni újabb telefonálás során, a korábbi beszélgetést folytatta a III.r. vádlott, megismételve a korábbi kérést, részletezve azt, hogy az I.r. vádlott meg tudja-e nézni, hogy Sértett1 van-e más bejelentett lakcíme vagy esetleg elhalálozott-e.

Megismételte a II.r. vádlott által elmondottakat, miszerint a tulajdonos általuk ismert címe a földhivatali nyilvántartásban is szerepel.

Az I.r. vádlott 12 óra 25 perckor a III.r. vádlottat az általa megadott 06/00/000-0000-as hívószámú telefonon hívta vissza és a kért adatok közlése után azt tanácsolta, hogy a lakcím ismeretének forrásaként egy a házban lakó ismeretlent jelöljenek meg (nyomozati iratok 97.oldala).

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésébe foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot értékelte, egyenként és egymással összefüggésben gondosan mérlegelte azokat. Okszerűen megindokolta, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el.

Az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen foglalt állást, amikor a titkos információgyűjtés eredményét a bizonyítás részévé tette.

A jelen ügyben nem kérdéses, hogy olyan - a Be. 201.§-ának (1) bekezdésében nevesített - bűncselekmény (vesztegetés büntette (Btk. 253.§-a) és hivatali visszaélés büntette (Btk. 225.§-a) miatt engedélyezték a titkos információgyűjtést, amely vonatkozásában a törvény ezt lehetővé teszi.

Ekörben az elsőfokú bíróság helytállóan határozta el a vádlottak terhére rótt hivatali visszaélés büntettét a hivatalos személyként elkövetett személyes adattal visszaélés büntettétől (Btk. 177/A § (2) bekezdése).

A Legfelsőbb Bíróság 3/2007. számú Büntető jogegységi határozata valóban arra mutat rá, hogy ha az elkövető egy cselekményével valósítja meg a hivatali visszaélés büntettét és a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntettét, a bűnösség csupán az utóbbi cselekményben állapítható meg, mivel a köztük lévő alaki halmazat csupán látszólagos. Amennyiben az ügyészség mindkét bűncselekmény miatt vádat emel, a kimerített vád szerinti magatartást egységesen hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntettének kell minősíteni és emellett a hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alóli felmentésnek nincs helye.

Ez az értelmezés megfelel annak az ítélkezési gyakorlatnak, mely szerint a hivatali visszaélés büntettével az egyéb hivatali bűncselekmények, valamint azok a

bűncselekmények is a specialitás viszonyában vannak, amelyek a hivatalos személykénti elkövetést akár az alapeseti tényállás körében, akár minősítő körülményként magukban foglalják. Ezeknek a bűncselekményeknek a hivatali visszaélés büntetével előforduló alaki halmazata tehát csupán látszólagos.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a jelen esetben nincs szó a tettesként csak hivatalos személy által elkövethető bűncselekmények látszólagos halmazatáról, mivel a vád tárgyát képező cselekvőség csupán a Btk. 225.§-ának törvényi tényállását meríti ki, a másik hivatali bűncselekmény megvalósulásához szükséges tényállási elemek (haszonszerzési célzat, vagy jelentős érdeksérelem) azonban hiányoznak.

Ekörben csupán annyi kiegészítésre van szükség, hogy a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról az 1992. évi LXIII. törvény rendelkezik, amelynek 2.§-ának 1. pontja definiálja a személyes adat fogalmát: eszerint bármely meghatározott személlyel kapcsolatba hozható adat, az adatból levonható az érintettre vonatkozó következtetés, a személy különösen akkor tekinthető azonosíthatónak, ha őt - közvetlenül vagy közvetve - név, azonosító jel, illetőleg egy vagy több fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális, szociális azonosságára jellemző tényező alapján azonosítani lehet.

Rendelkezésre áll a Fővárosi Bíróság Elnökének a titkos információgyűjtés engedélyezésére vonatkozó (a Be. 206/A § (7) bekezdése szerinti) igazolása, továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság nyomozási bírójának állásfoglalása, miszerint az I.r. vádlottal szemben hivatali visszaélés büntette miatt folyamatban lévő büntető eljárásban a titkos információgyűjtés eredménye felhasználható.

A büntetőügyet elbíró bíróságnak hivatalból vizsgálnia kell a nyomozási bíró azon határozatának törvényességét, amelyben engedélyezte a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását. Ugyanakkor a nyomozási bíró állásfoglalása nem köti a perbíróságot, amely lényegesen több információ birtokában eltérően értékelheti a bizonyítékokat.

Az sem vitatható, hogy a bírói engedélyben biztosított időintervallumon belül és az I.r. vádlott által használt 00/000-0000 hívószámú telefonkészüléken továbbított beszélgetések kerültek rögzítésre.

Az engedéllyel lehallgatott telefonbeszélgetésekben I.r. vádlott partnereként résztvevő személy telefonjának lehallgatásához nincs szükség külön engedélyre, a bírói végzés (egyéb feltételek megvalósulása esetén) magától értetődően rögzíthetővé teszi a más személyekkel folytatott beszélgetéseket.

Ebből adódóan nincs jelentősége, hogy a II.r. és a III.r. vádlottak milyen hívószámú telefonkészüléken folytattak beszélgetést az I.r. vádlottal, illetve hogy nevezett ugyanarra a telefonszámra küldött-e információt, ahonnan azt kérték tőle.

A titkos információgyűjtéssel kapcsolatban az Alkotmánybíróság által formált bírói gyakorlatnak és a hatályos jogi szabályozásnak az a célja, hogy megakadályozza, hogy a titkosszolgálatok készletre gyűjtsenek információkat és azokat belátásuk szerint használhassák fel. A titkos információgyűjtést engedélyező szerv

felelőssége, hogy a tudomására jutott információk alapján meg kívánja-e tenni a feljelentését vagy a haladéktalan feljelentési kötelezettség elmulasztásával vállalja annak kockázatát, hogy a tudomásra jutott információk a későbbiekben nem lesznek felhasználhatók a büntetőeljárásban.

A Legfelsőbb Bíróság 74/2009. számú büntetőkollégiumi véleménye szerint a feljelentés haladéktalanságának értelmezésénél figyelemmel kell lenni az információgyűjtés során keletkezett adatok mennyiségére, annak szűrésére, amely bizonyos időt vesz igénybe. Indokolt tehát a haladéktalanságnak olyan értelmet tulajdonítani, hogy a Be. 206/A § (1) és (4) bekezdéseinek alkalmazási körében az a követelmény még nem sérül, ha a feljelentési kötelezettségének az információgyűjtést végző szerv az adatok megszerzését követő nyolc napon belül eleget tesz.

Ebből az értelmezésből az is adódik, hogy amikor a titkos információgyűjtést végző szerv az adatok megszerzését követően nyolc napon túl teszi meg a feljelentését, különös gonddal kell vizsgálni, hogy a rendelkezésére álló adathalmaz, illetve az ügy bonyolultsága, a szükséges információk rendszerezése indokolja-e hosszabb idő elteltét a feljelentés megtételéig.

A Fővárosi Ítéltábla - a védelem által hivatkozott ügyben kifejtett - álláspontja szerint, amelyben az ügy bonyolultsága és a rendelkezésre álló titkos információgyűjtés során nyert adatok halmaza sem indokolta, hogy az RSZVSZ több mint két hónap után tegyen feljelentést, - a titkos információgyűjtés eredménye felhasználásának a Be. 206/A § (1) bek. b/ pontjában írt konjunktív feltételét, a haladéktalan feljelentési kötelezettség teljesítését nem látta megállapíthatónak, ezért a titkos információgyűjtés során nyert bizonyítékokat kirekesztette a bizonyítékok köréből. (6.Bf.266/2010/16. számú ítélet)

Más ügyben a Fővárosi Ítéltábla amikor a vádlottak velük baráti kapcsolatban álló személyeket folyamatosan informáltak arról, hogy az általuk működtetett bárban mikor várható rendőri ellenőrzés, s e bevett gyakorlat megfigyelése érdekében került sor a vádlottak által használt telefonkészülékeken, hosszabb időn folytatott beszélgetések rögzítésére, - az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a titkos információgyűjtés céljával ellentétes lett volna, ha a vádlottak és tanúk között fennálló kapcsolat feltárására már az első mozzanat után sor került volna és az információszerzést feltárva, feljelentést tettek volna. A titkos információgyűjtést végző szerv a haladéktalanság követelményének eleget tett, amikor a titkos információgyűjtés végső határidejét megelőzően feljelentést tett a vádlottakkal szemben. (Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.370/ 2010/5.számú végzése)

Az elsőfokú bíróság a kollégiumi véleménnyel összhangban (bár részben oda nem illő elemeket tartalmazva) helyesen foglalt állást, amikor az eltelt időt nem tekintette önmagában meghatározónak.

A konkrét ügy körülményeitől nem lehet elvonatkoztatni, a titkos információgyűjtés első és második szakasza során beérkezett információk között több hónap különbség telt el. A titkos információgyűjtésre engedélyezett időszakban nem folyamatos kapcsolatot kísértek figyelemmel, hanem az l.r. vádlott alkalmanként

került kontaktusba különböző, egymástól független személyekkel. Ezen információk elemzése jellegükből adódóan nem igényelt különösebb rendszerezést vagy összetettebb vizsgálatot.

Az IRM Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálatát öt nappal a titkos információgyűjtés meghosszabbított határidejének lejártá előtt, 2008. szeptember 17. napján tett feljelentést mind a négy (később vád tárgyává tett) bűncselekmény miatt.

A haladéktalanság nem jogkérdés, hanem mérlegelés függvénye. Ha a feljelentés haladéktalan megtételét, amely a titkos információgyűjtés egyik feltétele, el kell vetni, az így beszerzett bizonyítékot értékelni nem lehet.

Az 1./ és 3./ tényállási pontokban írt, 2008. augusztus 11. és 18. napjain megvalósított cselekmények szempontjából a haladéktalan feljelentési kötelezettség megvalósult.

Ugyanakkor a 2./ és 4./ tényállási ponthoz kapcsolódó információgyűjtés során nyert adatok megszerzéséhez képest a feljelentés csaknem öt hónappal később történt.

A 4./ tényállási pont tekintetében a titkos információgyűjtés során nyert adatok figyelmen kívül hagyása mellett is elegendő bizonyíték állt rendelkezésre ahhoz, hogy megalapozott és a büntetőjogi felelősség alapjául szolgáló tényállást állapíthasson meg a bíróság.

Az I.r. és a IV.r. vádlottak 2./ tényállásbeli cselekvőségével kapcsolatban azonban további bizonyíték nem áll rendelkezésre. A köztük lefolytatott és rögzített telefonbeszélgetés olyan adathalmaz, amely e vádlottak büntetőjogi felelőssége megállapítása szempontjából a kifejtettek alapján - az elkülönülő cselekmények között eltelt időre tekintettel - bizonyítékként nem vehető figyelembe. A Be. 78.§-ának (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság helyesen rekesztette ki a titkos információgyűjtés során nyert adatokat a bizonyítékok köréből és - bebizonyítottság hiányában indokoltan mentette fel az I.r. és a IV.r. vádlottakat az ellenük emelt vád alól.

Az 1./ tényállási pontot illetően a II.r. és a III.r. vádlottak azzal védekeztek, hogy a telek tulajdonosának aktuális lakcíme legálisan is egyszerűen megszerezhető adat. Nem zárható ki, hogy a vádbeli időben az internetről is meg lehetett volna állapítani Sértett¹ ingatlanulajdonos lakcímét, a vádlottak nem azt a lehetőséget választották, hanem jogsértő módon jártak el, mert jogszabályba ütközik a más célokat szolgáló rendszerből meg nem engedett módon adatot nyerni. A vádbeli cselekmény révén a vádlottak többszörösen előnyhöz jutottak. E körben a szolgáltatási díj megfizetésének elkerülése (ennek csekély volta miatt) nem bír jelentőséggel ugyanakkor a vádlottak soron kívüli eljárásban és anonim módon, azaz anélkül, hogy információkérésük ténye bármilyen módon rögzítésre került volna jutottak a kívánt adathoz.

A felváltva lefolytatott telefonbeszélgetéssel, amikor a az I.r. vádlottal a II.r. vádlott által megkezdett dialógust a III.r. vádlott - házastársa kérését konkretizálva -

folytatta, közösen ébresztettek szándékot az I.r. vádlottban. Az ilyen bűncselekmény társadalomra veszélyességét laikusok kevéssé ismerik fel, azonban a hivatalos személyként eljáró az I.r. vádlottnak tisztában kellett ezzel lennie.

A vádlott társadalmi kapcsolataira hivatkozása alaptalan, nem tekinthető bűnüldözési célra szolgáló eljárásnak, amikor valaki baráti körébe tartozó személyeknek ilyenfajta szívességet nyújt.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak a vádlottak bűnösségére levont következtetésével. A vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítése és a terheltek elkövetői minősége is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel a büntetés kiszabása körében releváns bűnösségi tényezőket.

A bűnösségi körülmények tekintetében - a fentebb kifejtettek alapján - mellőzte a másodfokú bíróság azt a az I.r. vádlott javára figyelembe vett körülményt, miszerint nem volt kellően tisztában cselekménye súlyával, amikor baráti szívességgént közhitelű nyilvántartásból megszerzett adatokat közölt vádlott-társaival.(ítélet 27. oldalának nyolcadik bekezdése) Ekörben az elsőfokú bíróság ellentmondásos indokolást adott, amikor egyfelől azt rögzítette, hogy ez a körülmény enyhítőként nem vehető figyelembe, mégis ekként értékelte. Ez ellentétes az adatokkal és nem fogadható el, mivel az I.r. vádlott tudomással bírt arról, hogy az általa megvalósított magatartás bűncselekmény.

Mellőzendő volt továbbá az ítélet 28. oldalának első bekezdéséből a terheltnek a megvalósításban játszott szerepe, mivel ez a bűnösség megállapításának az alapja és a büntetés kiszabása körében nem értékelhető.

Hasonlóképpen nem értékelhető enyhítőként a mögöttes baráti szándék, mivel a célzatos bűncselekmény elkövetését éppen az ismerősöknek nyújtandó jogtalan előny motiválta, ezért az ítélet 28. oldalának hetedik bekezdéséből ezt mellőzte.

Ugyancsak nem volt a II.r. és a III.r. vádlottak terhére róható a felbujtói véghezvitel, mivel ezt a bíróság elkövetői minőségként értékelte. Ezért az erre hivatkozást az ítélet 28. oldalának kilencedik és 29. oldalának harmadik bekezdéséből mellőzte.

Tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a III.r. vádlottal szemben magasabb erkölcsi-társadalmi elvárás támasztható, mivel vádbeli cselekményét nem ügyvédi minőségben követte el, így az ítélet 29. oldalának harmadik bekezdéséből ezt is mellőzte.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrányok közül a II.r. és a V.r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetést olyan törvényes joghátránynak ítélte, amely lényeges enyhítésére nem kerülhet sor.

Az I.r. vádlottnál a terhére lefokozás alkalmazásáért bejelentett ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak.

Az I.r. vádlott a terhére rótt cselekményeket Btk. 122.§ (1) bekezdése értelmében katonaként követte el. Vele szemben ezért katonai büntetésként a Btk. 129/A (1) bek a/ pontja szerint lefokozás is kiszabható. E körben téves a védő azon érvelése, hogy ilyen büntetés kiszabására csak katonai eljárásban kerülhet sor. A lefokozás ugyan csak katonával szemben alkalmazható, azonban azt a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság akkor is kiszabhatja, ha az eljárás lefolytatására nem a Be. XXII. fejezete szerinti külön eljárásban kerül sor.

Ekként a lefokozás alkalmazásának a jelen eljárásban eljárási akadálya nincs.

Annak megítéléséhez, hogy az I.r. vádlott a terhére rótt cselekmények súlya és jellege alapján méltatlan-e a rendőri hivatás gyakorlására, azt kellett vizsgálni, hogy az ilyen cselekményeket a társadalom milyen mélyen ítéli el, illetve a rendőri állomány megítélését súlyosan rombolja-e az adott egyéni magatartás.

Az I.r. vádlott kifogástalan szolgálati előéletére figyelemmel, továbbá, hogy különálló cselekmények alkalmi elkövetéséről van szó és nyugállományba vonulása miatt a terhelt el is hagyta a testületet, - a másodfokú bíróság álláspontja szerint vele szemben szükségtelen a lefokozás alkalmazása.

A III.r. vádlott esetében ugyanakkor a vádlott és védője enyhítést célzó fellebbezését megalapozottnak találta, mivel az elsőfokú bíróság által alkalmazott felfüggesztett szabadságvesztés az elkövetett cselekménnyel arányban nem álló, eltúlzott joghátrány, amelynek jelentős enyhítése indokolt.

Az ítéltábla ezért - a Btk. 87.§-ának (2) bekezdés e/ pontjának felhívásával, - a III.r. vádlottal szemben a Btk. 51-52.§-a alapján pénzbüntetést szabott ki. A pénzbüntetés napi tételének számát a cselekmény súlyához igazodóan, míg egy napi tétel összegét a terhelt jövedelmi-vagyoni viszonyait figyelembe véve a rendelkező rész szerint határozta meg.

Figyelemmel arra, hogy a pénzbüntetésre ítélt személy a Be. 102.§-ának (1) bekezdés a/ pontja értelmében az ítélet jogerőre emelkedésének napján a törvény erejénél fogva mentesül az elítéléshez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól, - az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést mellőzni kellett.

A másodfokú bíróság helyesbítette az I.r. és a III.r. vádlottaknak az ítélet rendelkező részében pontatlanul feltüntetett születési évét, továbbá a IV. r. vádlott személyazonosító okmányának számát.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti részbeni megváltoztatása a Be. 372.§-ának (1) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét egyebekben a Be.371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a V.r. vádlottat a Be. 381.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte.

Budapest, 2011. évi november hó 8. napján

Dr. Lassó Gábor sk..
Sebe Mária sk..
Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2011. év március hó 2. napján kelt 23.B.1414/2009/58. számú ítélete az I.r., a II.r, a III.r., a IV.r. és a V.r. vádlottak vonatkozásában az ítélőtábla jelen ítéletével jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. évi november hó 8. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kukucska Erzsébet
írnok